

Templomaink

Érdekes azon elgondolkodnunk, hogy miért, illetve kiért vannak építve templomaink. Vajon csak azért van-e, hogy ott találkozunk, ott jöjjünk össze, ott zsi bongjunk, időnként egy-egy előadást meghallgassunk, vagy valami másért?

Miért vannak a templomaink?

Ha megnézzük, kívülről templomainkat, általában jól látszik minden katolikus templomnál, hogy a torony tetején kereszt van. Ez a kereszt nem egyszerűen egy kereszt, hanem valami miatt van ilyen kiemelt szerepe a keresztnek, valaki miatt van a kereszt. Ez a valaki Jézus Krisztus, aki önként odaadta életét, hogy megmentse a mi lelkünket.

És ha a templom Jézus Krisztus miatt van, akkor teljesen nyilvánvaló, hogy aki miatt a kereszt van, aki miatt egyáltalán a templom felépítettett, annak valahol a középpontban kell megjelenie. Ez minden templomban már abból is látszik, hogy akinek szentelődik a templom, annak a szentnek a festménye, szobra a szentélyben van, annak is jellemzően a középpontjában, hiszen jelezni kell, hogy neki van szentelve a templom. (Ez a világi életben is így van, hiszen ha valaki miatt vagyunk együtt, az illető mindig a középpontban, a fő helyen kell, hogy tartózkodjon.) Ebből is érthető, hogy aki miatt a templom építettett, az kell, hogy a középpontban legyen.

Ezidáig ez így is volt, hiszen a szentély középpontjában valóban ott volt minden templomban a Tabernákulum, és benne Jézus Krisztus, aki az Oltáriszentségben van köztünk a világ végéig. Az ő valós jelenlétének őrzésére épültek templomaink, az ő jelenlétét mutatja az örökmécs templomainkban. (Protestáns testvéreinknél Jézus ilyen jellegű valóságos jelenléte nincs meg, ők csak összejövetelre használják termeiket, templomaikat – nincs is kereszt jellemzően a tetején, és nincs Tabernákulum sem.)

Templomaink Jézus Krisztus miatt építették, a Tabernákulumban való valós jelenléte miatt, az ő jelenlétének őrzése, védelme miatt, ezért is természetes, hogy az Oltáriszentséget őrző Tabernákulumnak a középpontban is kell, illetve kellene maradnia.

Sajnálatos módon azt kell tapasztalnunk az utóbbi egy-két évtizedben, hogy a templomok középpontjában ma már jellemzően nem a Tabernákulum van, hanem a pap fotelja. Ezáltal a pap van a középpontban Jézus helyett. Ez az Egyház tanításával ellentétesnek

mondható, mégis ezt kell tapasztalnunk, mégis így alakítják át templomainkat. Ez a tendencia még mindig tart.

Nemrégiben egy Székesegyházban részt vettem az akolitus avatási szentmisén. A székesegyházba belépve térdet hajtottam az oldalortár felé, mert oda helyezték a Tabernákulumot. Később vettem csak észre, hogy a Tabernákulum ajtaja nyitva, nincs benne Jézus! Elkezdődött a szentmise. A szentbeszéd után következett az akolikus avatás. Innentől ők igeliturgiát vezethetnek, áldoztathatnak stb. Az áldozás után megmaradt Szentostyát elvitték az oldal kápolnába. Tehát amikor a nép távozott, a Tabernákulum ajtaja továbbra is nyitva volt, nem volt a templomban sehol Jézus, nem volt ki felé térdet hajtani tiszteletünk jeléül, ugyanúgy, mint egy protestáns templomban. És a Székesegyház „példaértékű” püspöki székhely... A szentmise keretei között az általános könyörgések kivételével sehol sem imádkoztunk együtt, hivatalosan az újonnan avatott akolitusokért – akik innentől fogva kiszolgáltathatják az Oltáriszentséget, elvihetik rászorulóknak stb. Az áldás után viszont fel lettünk szólítva, hogy akik végig csinálták a tanfolyamot és átvették a gyertyát a püspöktől, megérdemelnek egy tapsot. Meg is lettek tapsolva...

Sajnálatos módon valószínűsíthető, hogy amint templomaink átalakultak és még mindig az itt vázolt módon alakulhatnak, ezzel az átalakulással is összefüggésbe hozható az egyre nagyobb hitehagyás a hívek lelkében. A hívek viselkedéséből, mozgásukból és a velük bonyolított beszélgetésekből jól látszik, hogy ma már templomainkban a vasárnapi keresztények a meghatározó tömeg, akik csak addig keresztények, amíg a templomban tartózkodnak. És papjaink sem beszélnek ma már jellemzően arról, hogy hogyan éljük meg hitünket az Evangéliumra építve a hét folyamát, hanem inkább egy-két okos gondolatot fejtenek ki, melyet a hívő nem tud átültetni saját hit gyakorlatába, ezért veszít, kopik a hit. Ma már az Oltáriszentségről oly keveset lehet hallani szentbeszéd keretében. Igaz, az oldalhajóba félretett Krisztusra hogyan és miért mutasson rá a pap... Imádkozunk püspökeinkért, papjainkért, a szerzetesekért és természetesen a hívekért is! Van miért kérni a kegyelem áradását!

Jánossy Gábor
(Tengernek Csillaga, XVIII/6.)